

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.673 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun vier minderjarige kinderen X, X, X en X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun vier minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 februari 2009 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Wit-Russische nationaliteit komen op 31 januari 2002 het Rijk binnen en verklaren zich vluchteling.

Op 7 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 augustus 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twee bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad van State die bij arresten nrs. 129.965 en 129.966 van 31 maart 2004 deze beroepen verwerpt.

Op 7 februari 2003 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2003 dienen verzoekers nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Beide aanvragen worden op 28 november 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 30 december 2006 dienen verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2008 wordt deze derde aanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 februari 2008 samen met twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen gaan verzoekers in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 10.676 van 28 april 2008 dit beroep verwerpt.

Op 23 mei 2008 dienen verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 16 februari 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.16980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Deze eerste bestreden beslissing wordt op 23 februari 2009 aan verzoekers betekend.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2009 gericht aan eerste verzoeker is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bep. termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05/08/2002. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 07/02/2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2009 gericht aan tweede verzoekster is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bep. Termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05/08/2002. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 07/02/2002. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: schending van materiële motiveringsplicht.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat er bij de aanvraag tot regularisatie geen kopie van het paspoort was gevoegd noch een geldige reden van vrijstelling tot voorlegging van dit document.

Verzoekers hebben destijds evenwel in het kader van hun asielaanvraag uitgelegd dat hun paspoorten bij hun ouders in hun geboorteland aanwezig waren, en dat deze konden opgevraagd worden wanneer dit nodig was.

Door verwerende partij werd alsdan gesteld dat het één en ander niet nodig zou zijn.

Verzoekers hebben dan ook als dusdanig nooit enige navraag gedaan naar hun paspoort.

In de bestreden beslissing wordt thans plots een ander standpunt ingenomen.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte was dat verzoekers dit document konden bekomen op eenvoudig verzoek.

Aangezien verzoekers is meegedeeld geworden dat zij geen paspoort dienden voor te leggen voor verwerende partij, mochten verzoekers erop vertrouwen dat hun aanvraag als dusdanig ten gronde

zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van voorlegging van nodige documenten.

Verwerende partij kan zich thans niet op zijn eigen foutief optreden gaan beroep teneinde alsnog te weigeren de aanvraag van verzoekers ten gronde te beoordelen.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit op afdoende wijze is ingegaan op de aangehaalde integratie door verzoekers.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotiepe manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, doch deze dienen aangevraagd te worden in het buitenland, terwijl de betrokkenen reeds jaren in België verblijven, of nog te stellen dat zij hun paspoort dienen voor te leggen, doch voorafgaand aan verzoekers het tegendeel was vooropgesteld geworden in het kader van de asielaanvraag.

Bovendien is het zo dat de documentaire voorwaarde thans wel degelijk vervuld is, en hierdoor de procedure als dusdanig geregulariseerd is geworden, aangezien verzoekers van zodra zij kennis namen van de weigering tot beoordeling ten gronde van de aanvraag van verzoekers wegens het feit van niet voorlegging paspoort, alsnog dit opvroegen bij hun ouders en deze thans in hun bezit hebben.

Er is dan ook thans geen enkele mogelijkheid meer voor verwerende partij om de aanvraag van verzoekers niet ten gronde te moeten beoordelen, en samen met verzoekers vast te stellen dat zij wel degelijk voldoen aan de sedert lang aangekondigde nieuwe criteria tot regularisatie."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de ontvankelijkheid noch de gegrondheid van een asielaanvraag afhankelijk wordt gesteld van het voorleggen van identiteitsdocumenten en dat geen enkele wettelijke bepaling deze voorwaarde oplegt. In tegenstelling hiermee heeft de wetgever een niet te mis te verstane voorwaarde gekoppeld aan het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet namelijk dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van een identiteitsdocument. De bestreden beslissing stelde dus volgens verwerende partij terecht dat de aanvraag onontvankelijk is omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.16980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

3.3. Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers, zoals ze zelf reeds aangeven in de hoofding van hun enig middel, de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers bij hun aanvraag geen aanvaardbaar identiteitsdocument voegden, zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verwerende partij dient dus vooraleer de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, te verifiëren of verzoekers bij hun aanvraag een identiteitsdocument hebben gevoegd.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers beperken zich tot de opmerking dat verwerende partij in het kader van hun asielaanvragen gesteld zou hebben dat het bijbrengen van een paspoort niet nodig zou zijn en dat verwerende partij nu in de bestreden beslissing plots een ander standpunt innemen. Verzoekers stellen dat zij erop mochten vertrouwen dat hun aanvraag, gelet op het feit dat verwerende partij hun had meegedeeld dat zij geen paspoort dienden voor te leggen, ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar zou afgewezen worden op basis van de afwezigheid van het voorleggen van de nodige documenten.

Daargelaten de vraag of verwerende partij in het kader van de asielaanvraag zou gesteld hebben dat het bijbrengen van een paspoort niet nodig zou zijn, wijst de Raad erop dat, zoals verwerende partij terecht stelt in haar nota, geen enkele wettelijke bepaling de ontvankelijkheid noch de gegrondheid van een asielaanvraag afhankelijk stelt van de voorlegging van identiteitsdocumenten. Een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is echter een volledig andere procedure waarbij de wetgever wel geoordeeld heeft dat het voorleggen van een identiteitsdocument essentieel is voor de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Gelet op het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en gelet op het feit dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing op zich niet betwisten in hun verzoekschrift en gelet op de stukken van het administratief dossier, is het niet kennelijk

onredelijk van verwerende partij te oordelen dat verzoekers geen aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde bijbrachten, hetgeen het determinerende motief van de bestreden beslissing is, dat aldus de beslissing op afdoende wijze schraagt.

Verwerende partij is derhalve uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij op een correcte wijze heeft beoordeeld en op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen. Verwerende partij heeft dan ook haar bevoegdheid niet overschreden.

Daar waar verzoekers stellen dat verwerende partij op een stereotiepe manier hun verzoek tot regularisatie heeft afgewezen, wordt verwezen naar de opmerking hierboven, met name dat de Raad enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.16980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* blijkt niet dat zij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en verzoekers laten na aan te tonen dat zij onredelijk tot haar besluit is kunnen komen. Zelfs indien de beslissing is gemotiveerd met een stereotiep antwoord, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar verzoekers stellen dat zij wel degelijk voldoen aan de sedert lang aangekondigde nieuwe criteria tot regularisatie merkt de Raad op dat verzoekers niet duidelijk maken over welke nieuwe criteria tot regularisatie het gaat. Bovendien merkt de Raad op dat ingevolge de samenlezing van artikel 9 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verwerende partij vooraleer de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, moet verifiëren of verzoekers bij hun aanvraag een identiteitsdocument hebben gevoegd. Dit deden ze niet zodat verwerende partij terecht oordeelde dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De omstandigheid dat verzoekers aanvoeren dat de documentaire voorwaarde thans wel degelijk vervuld is omdat zij hun paspoort hebben opgevraagd en thans wel in hun bezit hebben, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, werden de paspoorten immers nog niet voorgelegd zodat verwerende partij hier onmogelijk rekening mee kon houden.

Verzoekers kunnen deze documenten gebruiken bij het indienen van een eventuele nieuwe aanvraag.

Een schending van de door verzoekers ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers voeren geen middelen aan tegen de tweede en derde bestreden beslissingen.

4. Vermits de Raad oordeelt dat verzoekers geen middel hebben aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.